Numeri 17

1. Znamení a připomínka (verše 1-5)[1]

Na Hospodinův pokyn měl Áronův syn Eleazar zařídit posbírání kadidelnic mrtvých vzbouřenců. Důvodem k jejich posbírání bylo, že byly svaté, tedy patřily Hospodinu. I když v rukou hříšníků byly použity špatně, přece jen byly použity ke službě Bohu. Bohu měly sloužit i nadále, a sice jako trvalé výstražné znamení pro lid Izraele. Kadidelnice tedy měly být posbírány a oheň z nich rozmetán. Pak měly být předělány na kovové pláty. Těmito pláty měl být posléze obložen velký oltář, na němž se přinášely zvířecí oběti.

Toto obložení oltáře mělo plnit funkci znamení a připomínky. Pro všechny Izraelce se mělo stát výstrahou, aby se už nikdo nepovolaný neodvážil vstoupit do Boží blízkosti a obětovat kadidlo. Tento úkol byl vyhrazen Áronovi a jeho potomkům. Jen oni směli vstupovat do Božího stanu a obětovat kadidlo na oltáři před oponou. Měděné pláty na velkém oltáři před stanem tak byly pro Izrael vizuální pomůckou. Měly podobnou funkci jako nápis: Nepovolaným vstup zakázán! Do Boží blízkosti nesměl vstoupit nikdo nepovolaný, doslova „cizí“ (H. ZÁR, verš 5). Izraelci si to měli pamatovat.

I dnes stále platí, že do Boží přítomnosti nemůže automaticky kdokoliv. Bible naznačuje, že přinášení kadidla může být přirovnáno k modlitbám (srov. Zj 5,8; 8,3-4). Mnozí lidé se k Bohu modlí, ne všechny však Bůh vyslýchá. My lidé jsme totiž pošpiněni hříchem a to nám brání ve svobodném přístupu k Bohu (srov. Př 28,5; Iz 1,15; J 9,31). Prostřednictvím Pána Ježíše Krista se ale můžeme k Bohu přibližovat s jistotou přijetí. Můžeme být těmi, kdo přicházejí k Bohu ve víře v Krista, kdo přijali odpuštění hříchů skrze Krista. Pak už nejsme Bohu cizí, ale jsme Božími dětmi. „ *Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou,…* “ (Žd 10,19-20a ČEP) Tento starozákonní oddíl nám také připomíná, že Bůh určuje, kdo a jak mu bude sloužit. Ve svatyni Ducha, církvi (1K 3,16-17), nemá vládnout libovůle člověka ani lidský nátlak. Duch svatý určuje, čím a jak mu kdo bude sloužit. A je úkolem jednotlivce i společenství tuto Boží vůli hledat a rozpoznávat. „ *To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.* “ (1K 12,11 ČEP)

2. Nové reptání a zastavená pohroma (verše 6-15)

Hned druhý den po smrti Kóracha a jeho přívrženců Izraelci opět reptali proti Mojžíšovi a Áronovi. Tentokrát byli Mojžíš s Áronem obviněni jako původci smrti lidu. Jakoby oni mohli za to, že Kórach a ostatní zemřeli. Cožpak lid nepochopil

1 Číslování kapitol a veršů podle Českého ekumenického překladu. V Bibli kralické oddíl začíná v Nu 16, 36.

význam tragické události z předešlého dne? Vypadá to, že nepochopil a nechtěl chápat. Naše hříšné sklony způsobují, že můžeme význam Božího jednání vnímat zkresleně.

Reptalové se shromáždili a obrátili ke stanu setkávání. Stan byl přikryt oblakem, který svědčil o Boží přítomnosti. Mojžíš a Áron šli před stan setkávání. Znovu to měl být Pán Bůh, kdo rozhodne. Hospodin sám rozsoudí spor lidu s Mojžíšem a Áronem. Mojžíš ani Áron se před lidem sami nehájí. Nic jim nevysvětlují. Ani je nekárají. Jdou ke stanu setkávání. Jsou chvíle, kdy je dobré mlčet a nehájit se. Chvíle, kdy je dobré nechat Boha, aby se nás zastal. To je zřejmě význam žalmových proseb typu: „ *Hospodine, slyš při spravedlivou, věnuj pozornost mému bědování, dopřej sluchu mé modlitbě z bezelstných rtů. Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo.* “ (Ž 17,1-2 ČEP) Boží služebníci se setkávají s nejrůznějším obviňováním. Bůh je obhájí.

Hospodin tehdy znovu chtěl lid vyhladit. Mojžíš a Áron se měli vzdálit od shromáždění, aby tak Bůh mohl učinit. Mojžíš s Áronem ale padli na tvář. Patrně proto, aby se za lid opět přimluvili. Ale pohroma už začala. Bůh se hněval na lid a lidé začali umírat. Rychle posílá Mojžíš Árona s kadidelnicí doprostřed lidu, aby usmířil Boží hněv. Áron musel konat rychle, neboť smrt se rychle šířila táborem. Áron s kadidelnicí se pak stal hrází proti postupující smrti. Obětí kadidla zastavil Boží hněv. Tak i Pán Ježíš svou smrtí odvrací od nás Boží hněv. Když v něho uvěříme, Bůh nám naše hříchy odpouští a upouští od svého hněvu proti nám (srov. Ef 1,7 a Ko 1,14). Máme tu také příklad a obraz přímluvy za Boží lid. Máme se ve jménu Ježíše Krista přimlouvat za Boží lid, za církev (srov. Ef 6,18). Za církev, která mnohdy bloudí a reptá, stejně jako tehdy Izrael na poušti. Máme se přimlouvat i za ty, kteří nás kritizují a soudí. Dokonce i za své nepřátele (srov. Mt 5,44). Vždyť i za jejich hříchy Ježíš položil život. Kdo je tedy ochoten co nejdříve zanechat stížností na církev a začít se ve jménu Ježíše přimlouvat?

Áronovi se tehdy podařilo Boží hněv usmířit. Avšak přesto zemřelo 14 700 lidí. Zemřeli úplně zbytečně. Výsledky jednání Mojžíše a Árona byly ovšem jasným důkazem, že původní obvinění bylo falešné. Vždyť i díky jejich přímluvám Izrael ještě existoval. Jak je možné, že církev po tolika staletích pronásledování a bludných učení stále ještě existuje? Jistě díky přímluvám Ducha svatého a Pána Ježíše Krista. I díky přímluvám jeho učedníků (srov. Ř 8,26-27;34).

3. Áronova hůl (verše 16-28)

Bůh nařídil Mojžíšovi, aby zorganizoval zvláštní test. Měl ukázat, koho Hospodin vybral, aby mu sloužil jako kněz. Mojžíš si měl od každého izraelského kmene vzít jednu hůl. Na ni se mělo napsat jméno kmene. Na hůl kmene Lévi se mělo napsat jméno Áronovo. Hole se pak měly přes noc ponechat u schrány svědectví za oponou. Tato schrána je zde v hebrejštině doslova nazvána „svědectví“ (verše 19.25). Komu

hůl vypučí, ten je Boží vyvolený. Bůh chtěl tímto způsobem učinit konec reptání Izraelců. Chtěl poskytnout definitivní důkaz, že Áron je jeho vyvoleným knězem. Mojžíš vše zařídil tak, jak Hospodin přikázal. Nazítří se ukázalo, že Áronova hůl nejen vypučela, ale i rozkvetla a uzrály na ní mandle. Pán Bůh jasně ukázal, že Áron je jeho vyvolený. Hůl pak měla být uchovávána ve stanu setkávání u truhly smlouvy (nebo v ní? - viz Žd 9,4) jako trvalé znamení toho, že Bůh si vybral Árona za svého kněze.

Bez Pána Ježíše jsou naše životy jako hole ostatních jedenácti kmenů. Suché, holé a bez ovoce. Pán Ježíš však řekl: „ *Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; ...* “ (J 15,5a ČEP) Tím ovocem je zejména láska (Ga 5,22). Kdo nese ovoce lásky, dokazuje tím, že je v Kristu vyvoleným Božím dítětem. Ovocem je také účinek naší služby na lidi, kterým sloužíme. Rostou ve víře, lásce a naději? Pokud ano, je to neklamný znak našeho zůstávání v Pánu Ježíši. Je to ovoce, které zůstává až na věčnost (J 15,16). O falešných prorocích Pán Ježíš řekl: „ *Po jejich ovoci je poznáte.* “ (Mt 7,16-17 ČEP) A Pavel píše: „ *Či potřebujeme snad jako někdo doporučující listy k vám nebo od vás? Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst. Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí.* “ (2K 3,1-3 ČEP) Ptejme se tedy: Jaké je naše ovoce? Jaké je moje ovoce? Jaký dopad má můj život a služba na lidi v mém okolí?

Bylo jasné, že když budou Izraelci brát výsledek testu s holemi vážně, nezemřou. Z jejich slov ale vyplývá, že měli velký strach o svůj život. Báli se, že všichni zemřou, že zemře každý, kdo se přiblíží ke stanu setkávání. Ptají se: „ *Máme snad do jednoho zhynout?* “ (Nu 17,28b ČEP) My lidé snadno upadáme do krajností. Buď jsme ve vztahu k Bohu příliš troufalí. Nebo se příliš bojíme uvěřit Boží milosti, přijímat jeho dary. Vypadá to, že Izrael se po všech těch děsivých událostech přiblížil k té druhé krajnosti. Ve víře v Krista se ale můžeme vyhnout oběma extrémům.

<u>Otázky k zamyšlení a rozhovoru</u>:

Co potřebujeme k tomu, abychom nebyli Bohu cizí?

Proč jsou přímluvné modlitby za ostatní věřící tak důležité?

Proč se někdy o sebe bojíme?